

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Lvdovici Carrionis Antiqvarvm Lectionvm Commentarii III

Carrion, Louis

Antverpiæ, M D LXXVI

L. Aelius Stilo. Praeconinus, Seruius Clodius, gra[m]matici. Q. littera.
Suetonius de illustribus grammaticis, & Agellius varijs mendis liberati. Cap.
VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70907](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70907)

tillum antiquitati prope depositae lucis afferatur.
 Scribit Festus ex Verrio seu potius ex Festo Paulus
 Diaconus, homo, quod cum bona istorum pace ^{Festus, Exi}
 dicere liceat, bonis libris corrupendis natus, ^{& lia}
 in eos saeuissime grassatus, *exiles & ilia à tenuita-*
te viarum dici. quod equidem quale sit, *putando*
 ut ait Poeta nescio qui, *euoluere nequeo. ilia a vijs?*
 qui potest? credo quod ea ceu viarum in anima-
 lium corporibus fungatur munere, quae est istaec
 componendi ratio? aut quae est in vtraque voce
 syllaba, syllaba? immo littera paene eadē? Sed ne
 Diaconū de errore qui librariorū est, quādo nemo
 alienā culpam ex Iurisconsultorum regulis prae-
 stare cogitur, causam dicere compellamur: ab *ina-*
rum tenuitate exilia & ilia se deduxisse ijs non dif-
 ficulter probauerit, qui alibi ita scriptum esse me-
 mineunt: *Ilia dicta sunt ab ina, quae pars chartae* ^{Idem, Ina.}
est tenuissima, videtis quam parua & prope nullae
 immutatione sua grammatico constet sententia.

L. Aelius Stilo Praeconinus, Seruius Clodius
 grammatici. Q. littera. Suetonius de inlu-
 stribus grammaticis, & Agellus
 varijs mendis liberati.

CAPVT VIIII.

LIBELLVS de inlustribus grammaticis &
 rhetoribus, siue Plinij est, siue, quod magis
 credo, Suetonij, certe antiqui nescio cuius scripto-
 ris esse constat; profecto meretur, ut ob eruditam
 illam breuitatem, qua res diuersas, quas in nostris
 literis vix alibi reperias, succincte complectitur,
 B in ho-

in hominum manibus retineatur: neque eandem multis aliorum praeclarissimarum rerum auctorum milibus, fortunam sentiat: quae sane cum maximam partem suo quodam iure in ista fama & nominis aeternitate paranda, ut in bello, ut vindicet, nimis mehercules optimis quibusque scriptoribus dura fuit & crudelis. Quare si quod eum libellum emendandum, & quod eius fieri poterat, sibi sumserunt illustrandum; non illi quidem lapsi sunt iudicio, cum in re eximia labores suos posuerunt: veruntamen, quod sequebatur, minime sunt assecuti. Quam in partem, ut ceteris taceam, Achilles Statius homo multae actionis, & a prima pueritia, poetarum, historicorum, rhetorum consuetudine familiariter, ut videtur, usus, ita saepe turpiter peccavit, iure uti possit, semper iaculari, nec unquam scopum iure. Neque profecto videre possum, quid acciderit, eam Lusitani commentationem primum Romae publicari; deinde Dionisij Lambini, viri notius orbis terrarum consensu in utraque lingua valde exercitati, iudicio probatam Lutetiae, non alibi, atque alibi, typis mandari, nisi forte in eorum eius generis numerus exiguus est. Nolo in nimis hominum aliquod oratione mea praedictum relinqui, iure dicam, an iniuria, ut utique sibi, re diligentius examinata, pro iudice esse potest. Ac statim quidem, ut de multis pauca tangam, in initio Suetonius (sit is sane scriptor, quod do nihil est, cur vel illum libri, vel librum illius debeat pudere) in ipso, inquam, orationis limine, cum de artis grammaticae progressu & incremento agit: *Instruxerunt, inquit auxeruntque*

Suetonius de
claris gram-
maticis.

Ant. Muret
Varia Lectorum
LIII
28

ab omni parte grammaticam Laelius Lanuvinus
 Gener Quinti Aelii Seruius Clodius uterque eques
 Romanus, multique, ac varij, & in doctrina & in
 repub. usus. quae verba cum non ita longe à sua
 integritate abessent; neque hominibus vel tan-
 tilla historiae cognitione tinctis negotium fa-
 cessere deberent; idem ille, qui cum à me repre-
 henditur saepius nominari non debet, verum
 quidem veteris impressi aliorumque scripto-
 rum manu lectionem attulit: sed, quod nihil
 erat necesse, coniectura parum, ne dicam dolo,
 felici deprauauit. Verus quidem scriptura erat
 huiusmodi: L. Aelius Lanuvinus gener Q. Ae-
 lii Seruius Clodius. vir ille minime malus, εὐσόχως
 scilicet, legendum diuinavit: L. Aelius La-
 nuvinus genere Q. Aelii seruus. *U.*, inquit, La-
 nuuius genere vel Lanuuius oriundus fuerit, natus
 tamen Romae: cum in veteribus monumentis Ser-
 uum significari cognoscatur. Egregiam me-
 diusfidius emendationem, & cui vni corona,
 siquae olim librorum correctioni secreta fuisset,
 optima maxima iure deberetur. praesertim cum
 ipsius antiquitatis testimonio niti videatur. O
 hominem in veteribus monumentis per tot an-
 nos in Vrbe Aeterna non sine fructu voluta-
 tum; eorumque valde intelligentem, qui cum
 Ser. seruum indicare non ignoret; litteram tamen
 singularem Q. vnde omnis illa data est turba,
 coniungendi vim ac potestatem habere, neque
 aliud quam, *que*, significare, vel ex illo vrbis Ro-
 mae elogio, quo nullum est frequentius. S. P.
 Q. R. discere nequiverit, & seruos etiam Ro-
 mae equestris dignitatis fuisse existimauerit.

nam quod Seruium Aelij generum fuisse ex ijs
 quae consequuntur, cognoscere neglexerit; igno-
 scamus, suadeo, homini in inueniendis Horatio,
 Catullo, Tibullo, toti denique poetarum generi
 varijs lectionibus occupato. pergit deinde, & e-
 rrorem errore cumulat. Primum enim orationem
 sibi necessario cohaerentem tribuit in capita: & in-
 inge, Lelius, pro L. Aelius, mox Silio, pro, Silio, pro
 Stremo, praemortui, pro, praemortua legendum
 bitratur. Sed nos illo homine in aliud tempus re-
 lere iusso, totum illud corrigamus, immo verum
 olim pueri correximus, apponamus. Instruxerunt
 auxeruntque ab ~~omni~~ parte grammaticam L. Aelius
 Lanuvinus, generus Aelij Seruio Clodius, veteris
 eques Romanus, multique ac varijs & in doctrina
 in rep. vsus. L. Aelius cognomine duplici fuit: nam
 & Praeconinus, quod pater eius praeconium scripsit
 cogabatur, & Stilo, quod orationes nobilissimas
 scribere solebat; tantus optimatus fautor, ut
 Metellum Numiatum in exilium comitatus
 Seruio cum librum soceri nondum editum fraudulenter
 interceptisset, & ob hoc repudiatus pudore ac taedio
 cessisset ab vrbe: in podagrae morbum incidit, cui
 impatiens, veneno sibi perunxit pedes & enecuit, nam
 parte ea corporis quasi praemortua vixerit. Haec ille
 Cognomen Stilopis cum apud alios, tum apud
 Sextum Pompeium x i v, ut minimum, locum
 supermansit. apud Agellium corruptum est, & in
 aliud verbum degenerauit; quod ibi etiam repo-
 nendum ex expertis Bibliothecarum sacris mo-
 neo, verba haec sunt: abstinuisse (Cicero) eo (verbo
 nouissimus) tamen tanquam non Latino videtur: quia
 nam qui doctissimus eorum temporum fuerat; Aelius
 illi

Agell. lib.
 xx. ca. xi.
 correctus.

Ant. Mureti
 varia Lectorum
 LIII
 28

illo, ut nouo & improbo uti vitauerat: propterea quod
 id M. quoque Varronis ex libro de lingua Latina ad
 Ciceronem v. demonstrandum putant. scribo: quoniam
 qui doctissimus eorum temporum fuerat L. Aelius
 Stilo ut nouo & improbo verbo uti vitauerat. pro
 pterea quid M. quoque Varro de ista voce existie
 mauerit, verbis ipsius, ex libro de lingua Latina ad
 Ciceronem quinto, demonstrandum putant. & prius
 quidem illud, Stilo, in bibliotheca Ioannis Ducis
 Biturigum extare, testatur doctor meus Iacobus
 Cuiacius, splendidissimus Iurisco^{nsul}torum hu
 ius saeculi Papinianus. posteriora vero, ut in libro
 Bussi^{diano} sunt, perscripsi. ~~est~~ et alterum
 Agellij eadem de re locum emendemus, deinde
 Ciceronis verba, eorum, quae dixi, confirmando
 rum afferamus, & alio progrediamur. *Commenta
 rium*, inquit Agellius, de proloquijs Laelij docti ho
 minis quod magister Varronis fuit, studiose quae^{si}ui
 mus, eumque in Paris bibliotheca repertum legimus:
 sed in eo nihil edocenter neque ad instituendum ex
 planate scriptum est. Fecisseque videtur eum librum
 Laelius magis sui admonendi, quam aliorum docendi
 gratia. scribe: *Commentarium de proloquijs. L. Aelij
 docti hominis, qui magister Varronis fuit, studiose
 quae^{si}uius, eumque in Paris repertum legimus: sed
 in eo nihil edocenter, neque ad institutionem explana
 re scriptum est: fecisseque videtur eum librum, L. Ae
 lius &c. Audiamus nunc Ciceronem seu potius
 Brutum ea quae scripsimus, prope omnia loque
 tem, illiusque testimonio, potius quam ingenio
 nostro, fidem habeamus. Cottae, inquit Brutus, pro
 lege Varia quae inscribitur, iam L. Aelius scripsit
 Cottae rogatu. Fuit is omnino vir egregius & eques*

Cuiacius ob
 seruat lib.
 III. cap.
 XXXVI.

Agell. lib.
 XVI. cap.
 VIII. emen
 datum.

Cicero Bru
 to.

Romanus cum primis honestus, idemque eruditissimus & Graecis litteris & Latinis, antiquitatis nostrae & in inuentis rebus & in actis, scriptoribusque veterum litteratè peritus. quam scientiam non per acceptam ab illo, auctamque per sese, ingenio praestans omnique doctrina, pluribus & illustrioribus litteris explicauit. Sed idem Aelius Dicus esse uoluit, orator autem nec studuit quam nec fuit: scribebat tamen orationes quas dicent, uti Q. Metello, uti Q. Caepioni, uti Pompeio Ruffo quamquam is etiam scripsit eas non sine Aelio. His enim scribendis etiam ipse interfui, cum esse ad Aelium adulescens, eum audire perstudiose solem. Cottam autem summum ipsum Oratorem minimeque ineptum, Aelianas leues orationunculas uoluisse existimari. Videtis L. Aelium equitem Romanum, quod Varronis dici: itemque orationis nobilissimo cuique, in his Metello, conuenisse scribere nihil ut sit causae, cur de tot locis emendatis dubitari possit: nisi si qui forte morem academiae patrium omnibus in dicendo aduersandi, imitari decreuerunt. Sed hoc caput longius excreuit quam uellem. nam in breuitate homines sese oblectant quae tamen quid iuuat non uideo, nisi reliqua quae toto libro restant legenda, nobis etiam uita opera uelimus excidere.

Diodorus

Ant. Mureti
Varia Lectione
LIII
28